

редъ нашия древни роденъ Кремль, азъ ви исказахъ надеждитѣ си за мирно доискарванье на политическитѣ работи на Востокъ. Азъ желяхъ до пѣмай-кадѣ да не проливани русска кръвь; но моитѣ залѣгания не са увѣнчахъ съ сполука. Богу угодно било инакъ да рѣши това дѣло. Моя манифестъ, подписанъ и издаденъ на 12 Априлия въ Кишиневъ, извѣсти на Россия, че минутата, която азъ предвиждахъ, настанъла за насъ, и всички Россия, както са надѣвахъ са отзова на моя призивъ. Москва първа подаде примѣръ и моитѣ надѣжди сж оправдахъ напълно. Днесъ азъ съмъ честитъ, че могж наедно съ Господарката-Императрица да поблагодаръ всички съсловия на Москва отъ дълбочината на душата си за тѣхнитѣ истинно патриотически чувства, които тѣ сж вече доказали не само съ слова, но и дѣломъ. Азъ могж да река по съвѣсть, че тѣхнитѣ пожертвования сж надминъли моитѣ надѣжди. Дано Богъ ни помогне да испълнимъ нашия дългъ и да бжде неговото благословение надъ нашитѣ славни войски, които отиватъ на бой за вѣрата, за Царя и за отечеството.»

Послѣ «перво престолната» Москва — на Царския манифестъ са отзова достойно Петербургъ; а подиръ — всички Россия. И въ най-отдалеченнитѣ кѣтове трепнихъ отъ радостъ, че, най-сетнѣ, русския солдатинъ отива да накаже *поганиа турчинъ, басурмана и «нехриста»* за неговитѣ ужасни злодѣяния, звѣрства, убийства, грабежи и разорения, на които тѣй предаваше безнаказанно християнското население въ Балганския полуостровъ. И дворянина, и най-бѣдния мужикъ принасяше своята лепта за помощ на болнитѣ и раненитѣ; даже бѣднитѣ студенти и ученици, даже работницитѣ и запрѣнитѣ сиромаси проявихъ своето патриотическо чувство. Съ една рѣчь, цѣла Россия, отъ най-високопоставления до най-последния свой членъ-синъ даде на свѣта да разбере, че